

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky ve věci žalobců: a) **S. M.**, b) **nezl. L. H.**, c) **nezl. Z. H.**, zastoupeni advokátem Mgr. Faridem Alizem, Stodolní 7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2025, čj. OAM-974/ZA-ZA11-ZA13-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2026, čj. 30 Az 6/2025-35,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2026, čj. 30 Az 6/2025-35, a ve vztahu k rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 11. 2025, čj. OAM-974/ZA-ZA11-ZA13-2025.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci podali žádost o udělení mezinárodní ochrany, které však žalovaný nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že pocházejí ze země, kterou Česká republika považuje za bezpečnou. Proti tomuto rozhodnutí se žalobci bránili žalobou, kterou Krajský soud v Hradci Králové nyní napadeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobci (*stěžovatelé*) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou spojili s návrhem na přiznání odkladného účinku podle § 107 s. ř. s.

[3] Stěžovatelé namítají, že jsou vystaveni bezprostřední hrozbě vycestování do Arménie, kterou nelze považovat za bezpečnou zemi původu, a v případě navrácení jim hrozí pronásledování soukromými osobami, kterým rodina čelila před opuštěním země. Stěžovatelé tvrdí, že je lze považovat za zranitelné osoby podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (*zákon o azylu*), neboť stěžovatelka a) žije na území České republiky se svými nezletilými syny, kteří jsou na ní plně závislí. Nuceným vycestováním do Arménie by proto bylo zasaženo do psychologického rozvoje a stability nezletilých dětí, kteří v České republice docházejí do školy, a současně též do jejich nejlepšího zájmu podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatelé se rovněž obávají, že v případě nepřiznání odkladného účinku bude realizován výjezdní příkaz a budou tak nuceni opustit Českou republiku před samotným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.

[4] Žalovaný s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí.

[5] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele (stěžovatelů) přiznat. Při rozhodování o odkladném účinku Nejvyšší správní soud zjišťuje současné splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovatelům v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) chybějícího rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Zdejší soud přihlédl zejména ke skutečnosti, že nedojde-li k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, mohou být stěžovatelé v důsledku právních účinků pravomocného rozhodnutí žalovaného nuceni vycestovat zpět do země původu, což jednak omezuje možnosti jejich právní ochrany, a zejména může vést k tvrzenému zásahu do psychologického rozvoje a stability nezletilých stěžovatelů, kteří by v důsledku vycestování byli nuceni přerušit školní docházku. Nejvyšší správní soud proto v souladu s ustálenou judikaturou dospěl k závěru, že přerušování školní docházky v důsledku nuceného vycestování není v zájmu nezletilých dětí (srov. usnesení ze dne 13. 12. 2023, čj. 4 Azs 374/2023-26). Konečně zohlednil rovněž skutečnost, že ze shodných důvodů byl stěžovatelům přiznán odkladný účinek též v řízení o žalobě.

[7] Nejvyšší správní soud současně nezjistil, že by přiznáním odkladného účinku hrozila jakákoli újma jiným osobám, ani neshledal žádné konkrétní okolnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ostatně takové skutečnosti netvrdí ani žalovaný, který ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku pouze uvádí, že neshledává důvody pro jeho přiznání. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti přiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2026, čj. 30 Az 6/2025-35, a rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2025, čj. OAM-974/ZA-ZA11-ZA13-2025.

[8] Soud připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu